

[Starcke.]

I grove Træk kan man altsaa sige, at i de konservative og liberalistiske Lande har man haft et System, hvor den enkelte kunde have Ejendomsret til Resultatet af sit Arbejde, men han kunde samtidig eje det, der ikke var Resultatet af noget Menneskes Arbejde, nemlig Naturen og dens Raastoffer. Resultatet har ikke været godt. Fattigdom og Proletarisering har fulgtes med Fremskridt og Rigdom.

I de socialistiske Lande og kommunistiske Stater ejer Staten teoretisk baade det, som ingen har skabt, og det, som Menneskene skaber ved deres Arbejde. Resultatet har i hvert Fald ikke været saadan, at det er fundet egnet til Fremvisning for aabent Tæppe.

Den dybeste Fare i vore Samfund er ikke Kommunisme og Socialisme, men de gamle Særrettigheder, der skaber Kommunisme og skaber Socialisme.

Midt mellem Øst og Vest ligger det lille Danmark paa en strategisk udsat Post, og midt i dansk Politik staar i Dag Danmarks Retsforbund — ogsaa paa en strategisk udsat Post. Vi glæder os over Retsforbundets Fremgang, men vi er klar over, at Vælgernes Stemmer er betroet Gods. Vi skal bestræbe os for at fastholde de enkle og klare fair play-Linier, som Vælgerne har givet os Tilslutning til: en retfærdig Løsning af det fundamentale Jordspørgsmaal og en Frigørelse af Erhvervslivet i Grundlovens Aand.

Den kommende Grundskyldskommissions Arbejde vil kun være et første Skridt, men et meget betydningsfuldt Skridt, og dens Arbejde vil blive fulgt med Opmærksomhed langt uden for dette Lands Grænser. Jeg haaber, at dens Arbejde vil blive til Ære for den høje Regering, selv om vi fra vor Side maaske ogsaa har en lille Andel i den. Ingen Reform vil i den Grad være i Arbejderbefolkningens og Landbobefolkningens Interesser som en Grundskyldsreform, der gaar til Bunds, og som bruges til at afvikle Skatter til mindst det tilsvarende Beløb — Skatter, som nu tynger haardt paa det forbrugende Folk.

Fra alle Sider er man i Dag enig om, at Skattetrykket snart er uudholdeligt, og at det er med til at hemme Produktionen. De socialistiske Partier er imod de indirekte Skatter — teoretisk i hvert Fald —, og de gamle borgerlige Partier er imod de direkte Skatter — i Munden i hvert Fald. Det vil da være logisk at skyde Grundskylden ind som en Kile, som Samfundets retmæssige Indtægtskilde, der som en Sneplov kan skyde de forhadte indirekte Skatter ud til den ene

Side og de skadelige direkte Skatter ud til den anden Side. Paa den Maade kan der skaffes fri Bane paa Erhvervslivets blokerede Landevej.

Et af de mest bemærkelsesværdige Resultater af Retsforbundets Politik har i øvrigt været det, at næsten samtlige Partier i de sidste Uger før Valget erklærede, at de var Modstandere af Restriktionerne. Ja, selv Regeringens unge Fremtidshaab, den højtærede Handelsminister, udtalte for nylig:

„Det, vi alle maa arbejde henimod, er de Tilstande, som vi alle længes efter, hvor vi kan ophæve Restriktionerne. — Det skal være mit store Maal.“

Disse Udtalelser maa hilses med Glæde, og jeg tror, der vil herske større Glæde i Erhvervslivet over een Synder, der omvender sig, end over 10 Retsstatsmænd, der ikke gør det. Jeg haaber ikke, at den højtærede Handelsminister vil faa Vanskeligheder over for den tidligere Forfatter til „Fremtidens Danmark.“

Planøkonomien beror paa det, som Professor Vilh. Johansen i sin Tid kaldte en falsk Analogi. Fordi Bevidsthedens Kontrol er af saa stor Betydning for det enkelte Menneske, ræsonnerer man, at saa maa det ogsaa være godt for Samfundet med Regeringskontrol og Koordinationsministre. Man har i socialistiske Kredse efterhaanden dannet sig den Opfattelse, at man ikke kan overlade til den enkelte at importere, og at man ikke kan overlade til den enkelte at eksportere. Folk kan umuligt ordne deres egne Sager selv, de forstaar sig hverken paa at bygge eller at købe for deres egne Penge eller paa noget som helst. Men saa sker der det mærkelige, at saa snart et Menneske bliver flyttet fra det private Erhvervsliv over til et offentligt Kontor, forstaar han sig pludseligt paa alting og bliver i Stand til at ordne alting for alle. En ganske mærkelig Metamorphose. Saa glemmer man endda, at ude i Erhvervslivet har den enkelte et Ansvar, hvorimod Embedsmændene, hvor pligtopfyldende de end er, altid har os andre til at betale Omkostningerne ved deres Fejl eller ved deres mærkelige administrative Opfindsomhed. Hele dette System fører efterhaanden til en Umyndiggørelse og en Fordummelse af den jævne Befolkning. Vi saa i sin Tid, hvorledes Toldbeskyttelsen ødelagde Frihandelen og var med til at forberede Vejen for Restriktionernes Fremvækst, og vi har i vor Tid set, hvordan Restriktionerne ikke blot har ødelagt Frihandelen, men ogsaa har ødelagt Handelsfriheden. Under Toldbeskyttelsen